

Referències del Quadern d'activitats per a la reunió Vida cristiana i predicació

Exemples de conversa

VISITA INICIAL

(Isaies 9:6, 7) Perquè ens ha nascut un nen, un fill ens ha estat donat, i el poder sobirà és sobre la seva espalda, i el seu Nom s'anomenarà: Meravellós, Conseller, Déu Poderós, Pare etern, Príncep de Pau. ⁷ L'amplitud de la seva sobirania i la pau no tindran fi, sobre el tron de David i sobre el seu regne, per establir-lo i per refermar-lo en judici i justícia, des d'ara i fins a l'eternitat; el zel de Jahveh dels exèrcits farà això.

REVISITA

(Salm 72:16) Hi haurà abundància de gra a la terra, al cim de les muntanyes: el seu fruit es brandarà com el Líban, i els de la ciutat floriran com la vegetació de la terra.

2-8 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA BÍBLIA | ÈXODE 39, 40

«Moisès va seguir amb cura les instruccions»

(Èxode 39:32) I restà acabada tota l'obra del tabernacle, de la tenda de la reunió. I els fills d'Israel ho feren d'acord amb tot el que Jahveh havia manat a Moisès.

w11-S 15/9 p. 27 § 13

¿Me conoce Jehová?

¹³ A diferencia de Coré, "Moisés era con mucho el más manso de todos los hombres que había sobre la superficie del suelo" (Núm. 12:3). ¿Cuál fue una de las formas en que manifestó esa actitud mansa? Siguiendo humildemente las órdenes divinas (Éxo. 7:6; 40:16). En la Biblia no lo vemos cuestionando vez tras vez los mandatos del Creador o quejándose de sus de-

ciones. Pensemos tan solo en la orden de Jehová de que se le construyera un tabernáculo, una tienda donde sería adorado. Moisés recibió indicaciones muy precisas sobre la confección de las telas, el color de las hebras, el número de presillas y muchos otros detalles (Éxo. 26:1-6). A lo largo de la historia, Jehová ha usado en su organización superintendentes para guiar a su pueblo. Claro, quizás nos sintamos desanimados cuando dan instrucciones que nos parecen demasiado meticulosas. Pero nuestro Padre celestial es un superintendente perfecto, y sabe confiar en sus siervos y delegarles autoridad. Por eso, siempre que da muchos detalles lo hace con buenas razones. Cuando Moisés recibió tantas especificaciones para el tabernáculo, no se enojó con Jehová ni pensó que lo estuviera rebajando o que estuviera reprimiendo su creatividad y libertad. Todo lo contrario. Fue muy obediente y se aseguró de que los trabajadores realizaran sus labores exactamente como se había dispuesto (Éxo. 39:32). ¡Cuánta humildad demostró Moisés! Sin duda, reconocía que era la obra de Dios y que él no era más que un instrumento suyo.

(Èxode 39:43) I Moisès veié tota l'obra, i heus aquí, l'havien fet tal com Jahveh havia manat, així l'havien fet. I Moisès els beneí.

(Èxode 40:1, 2) I Jahveh parlà a Moisès, dient: ² El dia primer del primer mes faràs aixecar el tabernacle de la tenda de la reunió.

(Èxode 40:16) I Moisès ho féu d'acord a tot el que Jahveh li havia manat, així ho féu.

w05-S 15/7 p. 26 § 3

¿Somos fieles en todas las cosas?

³ "Moisés como servidor fue fiel", dice Hebreos 3:5. ¿Qué hizo del profeta Moisés un siervo fiel?

Al construir e instalar el tabernáculo, “Moisés procedió a hacer conforme a todo lo que le había mandado Jehová. Hizo precisamente así” (Éxodo 40:16). Los adoradores de Jehová demostramos fidelidad sirviéndole con obediencia. Esto, por supuesto, incluye permanecer leales a él cuando atravesamos pruebas o desgracias. Sin embargo, el que superemos grandes pruebas no es el único factor que determina si somos fieles o no. Jesús dijo que “la persona fiel en lo mínimo es fiel también en lo mucho, y la persona injusta en lo mínimo es injusta también en lo mucho” (Lucas 16:10). Tenemos que ser fieles aun en asuntos que quizás parezcan triviales.

Descobreix perles espirituals

(**Exode 39:34**) i la coberta de pells de moltó tenyides de vermell, i la coberta de pells de tàkhaix i el vel cobertor.

it-2-S p. 663, 664

Piel de foca

Cómo pudieron obtenerlas los israelitas. Si el término bíblico *tá·jasch* designa efectivamente un tipo de foca, surge la pregunta de cómo fue posible que los israelitas obtuvieran pieles de foca. Aunque por lo general se relaciona a las focas con las regiones árticas y antárticas, algunas prefieren climas más cálidos. En la actualidad todavía pueden encontrarse focas frailes en algunas zonas del mar Mediterráneo, así como en otras aguas cálidas. Con el transcurso de los siglos el hombre ha reducido sensiblemente la población de focas, pero puede que en tiempos bíblicos estos animales abundasen en el mar Mediterráneo y en el mar Rojo. En fecha tan reciente como 1832, una edición en inglés del *Dictionary of the Holy Bible* (de Calmet, pág. 139) contenía el siguiente comentario: “Se encuentran focas en muchas de las pequeñas islas del mar Rojo, alrededor de la península del Sinaí”. (Véase también *The Tabernacle's Typical Teaching*, de A. J. Pollock, Londres, pág. 47.)

Los antiguos egipcios practicaban el comercio en la región del mar Rojo y además recibían mercancías de muchas regiones mediterráneas. Por ello debieron haber conocido las pieles de foca. De modo que cuando los israelitas partieron de Egipto, posiblemente llevaron consigo las pieles de foca que ya poseían, además de las que consiguieron cuando los egipcios les entregaron una abundancia de cosas valiosas. (Éx 12:35, 36.)

(**Exode 40:34**) I el núvol cobrí la tenda de la reunió, i la glòria de Jahveh omplí el tabernacle.

w15 15/7 p. 21 § 1

De debò importa qui veu la nostra feina?

Quan es va acabar de construir el tabernacle, un núvol «cobrí la tenda de la reunió, i la glòria de Jahveh omplí el tabernacle» (Ex. 40:34). Allò va deixar clar que Jehovà pensava que Bessalel i Oholiab havien fet molt bona feina. Com creus que es van sentir en aquell moment? Encara que els seus noms no van quedar gravats en la seva obra, els devia omplir de satisfacció saber que Jehovà beneïa els seus esforços (Prov. 10:22). Segur que els va emocionar comprovar que tot el que havien fet es va continuar utilitzant per adorar Jehovà. No hi ha dubte que, quan ressuscitin, els encantarà assabentar-se que el tabernacle es va fer servir durant uns cinc-cents anys!

Lectura de la Bíblia

(**Exode 39:1-21**) I amb el blau i el porpra i l'escarlata van fer els vestits ornamentats per ministrar dins el santuari; i van fer els vestits sants que eren per a Aaron, tal com Jahveh havia manat a Moisès. ² I féu l'efod d'or, de blau i de porpra i d'escarlata i de lli fi retort. ³ I bateren les làmines d'or, i les tallaren en fils per entreteixir-les amb el blau i el porpra i l'escarlata i amb el lli fi, feina d'artesà. ⁴ Li feren peces a les espatlles unides, s'unien pels dos extrems. ⁵ I la fai-

xa de l'efod al seu damunt era del mateix, segons el seu treball: d'or, de blau i de porpra i d'escarlata i de lli fi retort, tal com Jahveh havia manat a Moisès.⁶ I van fer les pedres dònix muntades en encastos d'or, on foren gravats, com gravats de segell, els noms dels fills d'Israel,⁷ i els posà a les peces de les espatlles de l'efod, com a pedres de memorial per als fills d'Israel, tal com Jahveh havia manat a Moisès.⁸ I va fer el pectoral, feina d'artesà igual que la feina de l'efod: d'or i de blau i de porpra i d'escarlata i de lli fi retort;⁹ era quadrat, i van fer el pectoral doble, d'un pam la seva llargada i d'un pam la seva amplada, doblat.¹⁰ I van encastar en ell quatre rengles de pedreria. El primer rengle: una sarda, un topazi i una maragda, aquest era el primer rengle;¹¹ i el segon rengle: un robí, un safir i un diamant;¹² i el tercer rengle: un jacint, una àgata i una ametista;¹³ i el quart rengle: un crisiòlit, un òníx i un jaspi, voltades d'encastos d'or dins les seves muntures.¹⁴ I les pedres eren segons els noms dels fills d'Israel, dotze segons els seus noms, eren com gravats de segell, cadascuna amb el seu nom, segons les dotze tribus.¹⁵ I van fer, sobre el pectoral, unes cadenetes d'or pur trenades en forma de cordons.¹⁶ I hi van fer dos encastos d'or i dues anelles d'or, i van posar les dues anelles sobre els dos extrems del pectoral.¹⁷ I posaren els dos cordons d'or a les dues anelles, als extrems del pectoral.¹⁸ I els dos extrems dels cordons els posaren als dos encastos, i els posaren a les peces de les espatlles de l'efod, pel davant.¹⁹ I feren dues anelles d'or i les fixaren als dos extrems del pectoral, a la vora interior de l'efod, per dins.²⁰ I feren dues anelles d'or i les posaren sobre les dues peces de les espatlles de l'efod, a sota, pel davant la seva juntura, per damunt de la faixa de l'efod.²¹ I lligaren el pectoral per les seves anelles a les anelles

de l'efod amb un cordó blau, de manera que restés damunt la faixa de l'efod i el pectoral no es deslligués de l'efod, tal com Jahveh havia manat a Moisès.

«Moisès va seguir amb cura les instruccions»

(Èxode 39:32) I restà acabada tota l'obra del tabernacle, de la tenda de la reunió. I els fills d'Israel ho feren d'acord amb tot el que Jahveh havia manat a Moisès.

(Èxode 39:43) I Moisès veié tota l'obra, i heus aquí, l'havien fet tal com Jahveh havia manat, així l'havien fet. I Moisès els benéї.

(Èxode 40:1, 2) I Jahveh parlà a Moisès, dient: ² El dia primer del primer mes faràs aixecar el tabernacle de la tenda de la reunió.

(Èxode 40:16) I Moisès ho féu d'acord a tot el que Jahveh li havia manat, així ho féu.

9-15 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA BÍBLIA | LEVÍTIC 1-3

«Quin era el propòsit de les ofrenes?»

(Levitic 1:3) Si la seva ofrena és un holocaust boví, ell oferirà un mascle sense cap defecte. L'ofерirà a l'entrada de la tenda de la reunió, per ser acceptat davant Jahveh.

(Levitic 2:1) I quan una persona ofereixi una ofrena de present per a Jahveh, la seva ofrena serà de flor de farina i hi vessarà oli a sobre, i hi posarà encens al damunt.

(Levitic 2:12) Els oferireu a Jahveh com a ofrena dels primers fruits, però a l'altar no pujaran en olor suau.

it-2-S p. 523 § 1

Ofrendas

Ofrendas quemadas. Las ofrendas quemadas se presentaban íntegramente a Dios; el

adorador no retenía para sí ninguna parte del animal. (Compárese con Jue 11:30, 31, 39, 40.) Estas ofrendas constituían un llamamiento a Jehová para que aceptase, o indicase que aceptaba, la ofrenda por el pecado que a veces las acompañaba. Jesucristo, a modo de “holocausto”, se entregó completamente.

it-2-S p. 525 § 8

Ofrendas

Ofrendas de grano. Las ofrendas de grano se hacían junto con las ofrendas de comunión, las ofrendas quemadas y las ofrendas por el pecado, y también como primicias; en otras ocasiones se ofrecían independientemente. (Éx 29:40-42; Le 23:10-13, 15-18; Nú 15: 8, 9, 22-24; 28:9, 10, 20, 26-28; cap. 29.) Servían para agradecer la generosidad de Dios al dar bendiciones y prosperidad; a menudo iban acompañadas de aceite y olíbano. Las ofrendas de grano podían ser: de flor de harina, de grano tostado o de tortas en forma de anillo o galletitas delgadas cocidas sobre la tartera o en la caldera profunda de freír. Se ponía una parte de la ofrenda de grano sobre el altar de la ofrenda quemada, otra la comían los sacerdotes y, en las ofrendas de comunión, el adorador también participaba. (Le 6:14-23; 7:11-13; Nú 18:8-11.) Ninguna de las ofrendas de grano presentadas sobre el altar podía contener levadura o “miel” —al parecer, zumo de higos espesado, de una consistencia semejante al jarabe, o zumo de frutas en general— que pudiera fermentar. (Le 2:1-16.)

(Levític 3:1) I si la seva ofrena és un sacrifici de pau, si l'ofereix del bestiar boví, mascle o femella, l'oferirà perfecte davant Jahveh.

it-2-S p. 523 § 6

Ofrendas

Ofrendas de comunión (ofrendas de paz). Las ofrendas de comunión aceptables a Jehová indicaban paz con Él. El adorador y su casa participaban de la ofrenda. (Según la tradición, en

el patio del tabernáculo se erigieron cabañas alrededor de la parte interior de la cortina que rodeaba el patio; en el templo se hicieron comedores.) El sacerdote que oficiaba recibía una porción y otra los sacerdotes que estaban de servicio. Jehová recibía el humo grato de la grasa que ardía, y la sangre, que representaba la vida, se entregaba a Dios como suya. Por lo tanto, era como si los sacerdotes, los adoradores y Jehová participasen juntos de la comida, lo que representaba que disfrutaban de relaciones pacíficas. La persona que participaba mientras se hallaba en una condición de inmundicia (cualquiera de las inmundicias mencionadas en la Ley) o que comía la carne después de haberse guardado más tiempo del prescripto (pues en el clima cálido empezaría a corromperse) tenía que ser cortada del pueblo. Esa persona contaminaba o profanaba la comida por ser ella misma inmunda o por comer lo que era sucio para Jehová Dios, y así mostraba falta de respeto a las cosas sagradas. (Le 7:16-21; 19:5-8.)

Descobreix perles espirituals

(Levitic 2:13) I salaràs amb sal cada ofrena del teu present, i no deixaràs que manqui la sal del pacte del teu Déu en el teu present: oferiràs sal en totes les teves ofrenes.

(Ezequiel 43:24) I els oferiràs davant Jahveh, i els sacerdots llançaran sal sobre ells, i els oferiran en holocaust per a Jahveh.

w04-S 15/5 p. 22 § 1

Puntos sobresalientes del libro de Levítico

2:13. ¿Por qué tenía que presentarse sal “con toda ofrenda”? No se hacía para realzar el sabor de los sacrificios. La sal se utiliza en todo el mundo como conservante. Es probable que se presentara con las ofrendas porque representaba que estas estaban libres de corrupción y deterioro.

(Levític 3:17) És un estatut perpetu per a les vostres generacions en tots els vostres estatges: no menjareu gens de greix ni gens de sang.

it-1-S p. 1039

Grasa

Por qué se dio esta ley. Bajo el pacto de la Ley, se consideraba que tanto la sangre como la grasa le pertenecían exclusivamente a Jehová. La vida está en la sangre, y solo Jehová es quien puede dar esta vida; por lo tanto, a Él le pertenece. (Le 17:11, 14.) Se consideraba que la grasa era la parte más sabrosa de la carne del animal. Al ofrecer la grasa del animal, el adorador reconocía que las “primeras” o mejores partes le pertenecen a Jehová, quien provee con abundancia, y sería una demostración de su deseo de ofrecer lo mejor a Dios. Debido a que la ofrenda simbolizaba que los israelitas le entregaban lo mejor a Jehová, se decía que humeaba sobre el altar como “alimento” y como un “olor conducente a descanso” para Él. (Le 3: 11, 16.) Por consiguiente, comer la grasa era apropiarse ilegalmente de lo que estaba santificado a Dios, usurpar los derechos de Jehová. Estaba castigado con la pena de muerte. No obstante, a diferencia de la sangre, la grasa podía usarse para otros propósitos, por lo menos en el caso de un animal que muriese de muerte natural o que lo matase otra bestia. (Le 7:23-25.)

w04-S 15/5 p. 22 § 2

Puntos sobresalientes del libro de Levítico

3:17. Dado que la grasa se consideraba la mejor porción y la más rica, la prohibición de comerla grabó en los israelitas que la mejor porción pertenecía a Jehová (Génesis 45:18). Esto nos recuerda que debemos dar lo mejor de nosotros a Jehová (Proverbios 3:9, 10; Colosenses 3: 23, 24).

Lectura de la Bíblia

(Levític 1:1-17) I Jahveh cridà Moisès, i li parlà des de la tenda de la reunió, dient:

2 Parla als fills d'Israel, i els diràs: Quan un home de vosaltres ofereixi una ofrena a Jahveh, vosaltres oferireu la vostra ofrena del ramat, del bestiar menut o gros. **3** Si la seva ofrena és un holocaust boví, ell oferirà un mascle sense cap defecte. L'oferirà a l'entrada de la tenda de la reunió, per ser acceptat davant Jahveh. **4** I posarà la seva mà damunt del cap de l'holocaust, i ell l'acceptarà per fer la seva expiació. **5** I degollarà el vedell davant Jahveh, i els fills d'Aaron, els sacerdots, oferiran la sang i aspergiran la sang sobre l'altar que és a l'entrada de la tenda de la reunió, al voltant. **6** I escorxarà l'holocaust i el tallarà en les seves peces. **7** I els fills del sacerdot Aaron, posaran foc damunt l'altar i arranjaran la llenya damunt del foc. **8** I els fills d'Aaron, els sacerdots, arranjaran les peces, el cap i el greix sobre la llenya de damunt del foc que hi ha sobre l'altar. **9** I rentarà amb aigua les seves entranyes i les seves potes, i el sacerdot ho farà pujar tot en fum sobre l'altar: és un holocaust, una ofrena de foc d'olor suau per a Jahveh. **10** I si la seva ofrena per a l'holocaust és del bestiar menut, dels anyells o de les cabres, oferirà un mascle perfecte. **11** I el degollarà al costat nord de l'altar, davant Jahveh, i els fills d'Aaron, els sacerdots, aspergiran la seva sang sobre l'altar, al voltant. **12** I el tallarà en les seves peces, amb el seu cap i el seu greix, i el sacerdot les arranjarà sobre la llenya de damunt del foc que hi ha sobre l'altar. **13** I rentarà amb aigua les entranyes i les potes, i el sacerdot ho oferirà tot, i ho farà pujar en fum sobre l'altar: és un holocaust, una ofrena de foc d'olor suau per a Jahveh. **14** I si la seva ofrena a Jahveh és un holocaust d'ocells, oferirà la seva ofrena d'entre les tòrtoretes o els colomins. **15** I el sacerdot l'oferirà a l'altar, i li arrençarà el cap, i el farà pujar en fum sobre

l'altar; i la seva sang serà espremuda sobre la paret de l'altar.¹⁶ I li extraurà el seu pap, amb el seu plomatge, i ho llançarà vora l'altar, vers l'est, al lloc de les cendres.¹⁷ I li farà un esquinç a les seves ales, però no les separarà. I el sacerdot ho farà pujar en fum sobre l'altar, sobre la llenya que hi ha damunt del foc: és un holocaust, una ofrena de foc d'olor suau per a Jahveh.

«Quin era el propòsit de les ofrenes?»

(Levític 1:3) Si la seva ofrena és un holocaust boví, ell oferirà un mascle sense cap defecte. L'ofерirà a l'entrada de la tenda de la reunió, per ser acceptat davant Jahveh.

(Levític 2:1) I quan una persona ofereixi una ofrena de present per a Jahveh, la seva ofrena serà de flor de farina i hi vessarà oli a sobre, i hi posarà encens al damunt.

(Levític 2:12) Els oferireu a Jahveh com a ofrena dels primers fruits, però a l'altar no pujaran en olor suau.

(Levític 3:1) I si la seva ofrena és un sacrifici de pau, si l'ofereix del bestiar boví, mascle o femella, l'ofерirà perfecte davant Jahveh.

16-22 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA BÍBLIA | LEVÍTIC 4, 5

«Dona el millor a Jehovà»

(Levític 5:5, 6) I s'esdevindrà que, quan esdevingui culpable en alguna d'aquestes coses, confessarà allò en què ha pecat,⁶ i portarà a Jahveh el seu sacrifici per la culpa, pel seu pecat que ha cometido: una femella de bestiar menut, una anyella o una femella de les cabres, com a sacrifici pel pecat. I el sacerdot farà expiació pel seu pecat.

it-2-S p. 524 § 13

Ofrendas

Ofrendas por la culpa. Las ofrendas por la culpa también eran ofrendas por causa del pecado, pues si no se pecha no se incurre en culpa alguna. Se presentaban con motivo de pecados especiales por los que una persona había contraído culpabilidad, y diferían ligeramente de las demás ofrendas por el pecado en que al parecer servían para satisfacer o restablecer un derecho. O bien se había violado un derecho de Jehová, o un derecho de su santa nación; por lo tanto, la ofrenda por la culpa se presentaba para satisfacer a Jehová por el derecho que se había violado, recuperar ciertos derechos de pacto para el malhechor arrepentido y obtener alivio del castigo por su pecado. (Compárese con Isa 53:10.)

(Levític 5:7) I si no pot adquirir un anyell, portarà a Jahveh com a sacrifici de la culpa, pel pecat que ha cometido, dues tórtolas o dos colomins: l'un per a sacrifici pel pecat i l'altre per a holocaust.

w09-S 1/6 p. 26 § 3

Él toma en consideración nuestras limitaciones

Reflejando la ternura y la gran consideración de Jehová, la Ley decía: "Si no tiene lo suficiente para una oveja, entonces tiene que traer a Jehová como su ofrenda por la culpa por el pecado que ha cometido dos tórtolas o dos pichones" (versículo 7). La frase hebrea que se traduce "si no tiene lo suficiente" significa literalmente "si su mano no puede alcanzar". Si un israelita pobre no tenía lo suficiente para ofrecer una oveja, Dios aceptaba con gusto algo que sí estuviera a su alcance: dos tórtolas o dos pichones.

(Levític 5:11) I si no li arriba per a dues tórtolas, o per a dos colomins, el qui haurà pecat portarà la seva ofrena: un dècim d'efà de flor de farina com a sacrifici pel pecat.

No hi posarà oli al damunt, ni hi posarà encens al damunt, perquè és un sacrifici pel pecat.

w09-S 1/6 p. 26 § 4

Él toma en consideración nuestras limitaciones

¿Y si la persona ni siquiera tenía lo suficiente para dos aves? Entonces la Ley decretaba: "Tiene que traer como su ofrenda por el pecado que ha cometido un décimo de efá [ocho o nueve tazas] de flor de harina para una ofrenda por el pecado" (versículo 11). Vemos que en el caso de los que eran muy pobres, Jehová estaba dispuesto a hacer una excepción y aceptaba una ofrenda incruenta, es decir, sin sangre. En Israel, la pobreza no privaba a nadie de la oportunidad de expiar sus culpas ni del privilegio de hacer las paces con Dios.

Descobreix perles espirituals

(Levític 5:1) I quan una persona peca després d'haver escoltat la paraula d'un jurament, i d'haver estat testimoni d'un fet que ha vist o que ha sabut, si no ho declara, ell portarà la seva iniqüitat.

w16.02 p. 30 § 14

Què aprenem dels servents de Jehovà que van ser fidels?

¹⁴ La bondat ens pot ajudar quan ens trobem amb un conflicte de lleialtats. Per exemple, imagina't que saps amb total seguretat que un germà o una germana ha pecat greument. És probable que sentis que li has de ser lleial, sobretot si és un amic íntim o un familiar. Però no oblidis que si amagues sis el seu pecat no estaries sent lleial a Jehovà. Sens dubte la teva lleialtat a Déu és el més important. Per això, igual que Natan, has d'actuar amb bondat, però també amb fermeza. Insta el teu familiar o amic a parlar amb els ancians i, si no ho fa en un temps raonable, la teva lleialtat a Jehovà t'impulsarà a parlar amb els ancians. Així

demostraràs que ets lleial a Jehovà i alhora bondadós amb el teu amic o familiar perquè els ancians el podran ajudar i corregir amb amabilitat (**Illegeix Levític 5:1; Gàlates 6:1**).

(Levític 5:15, 16) Si una persona comet una infidelitat, i peca per error en les coses santas de Jahveh, portarà el seu sacrifici per la culpa a Jahveh: un moltó perfecte del ramat, en la teva valoració en xèquels de plata, segons el xèquel del santuari, com a sacrifici per la culpa.¹⁶ I restituirà allò de les coses santas en què ha pecat, i hi afegirà la cinquena part, i ho donarà al sacerdot. I el sacerdot farà expiació per ell amb el moltó del sacrifici per la culpa, i li serà perdonat.

it-2-S p. 940 § 6

Santidad

Animales y productos agrícolas. Los primogénitos machos del ganado vacuno, lanar y cabrío se consideraban santos para Jehová, y no tenían que redimirse. Debían sacrificarse, y una porción se destinaba a los sacerdotes, quienes estaban santificados. (Nú 18:17-19.) Los primeros frutos y el diezmo eran santos, y también lo eran todos los sacrificios y todas las dádivas santificadas para el servicio del santuario. (Ex 28:38.) Todas las cosas santas para Jehová eran sagradas, y no se podían considerar a la ligera o usarse de una manera común o profana. Un ejemplo de ello es la ley concerniente al diezmo. Por ejemplo, si un hombre apartaba el diezmo de su cosecha de trigo, y luego él u otro de su casa tomaba sin querer algo de ello para uso doméstico, como pudiera ser para cocinar, esa persona era culpable de violar la ley de Dios con respecto a las cosas santas. La Ley requería que hiciera compensación al santuario de una cantidad igual más el 20%, y además tenía que ofrecer como sacrificio un carnero sano del rebaño. De esta manera se generaba un gran respeto por las cosas santas que pertenecían a Jehová. (Le 5:14-16.)

Lectura de la Bíblia

(Levític 4:27-5:4) I si una persona del poble de la terra peca per error, i fa el que no s'ha de fer contra alguns dels manaments de Jahveh, i és culpable; ²⁸ o quan s'adona del pecat que ha comès, portarà com a ofrena una femella de les cabres, una cabra sense cap defecte, com el seu sacrifici pel pecat que ha comès. ²⁹ I posarà la seva mà damunt del cap del sacrifici pel pecat, i degollarà el sacrifici pel pecat al lloc de l'holocaust. ³⁰ I el sacerdot prendrà de la seva sang amb el seu dit, i la posarà sobre els corns de l'altar de l'holocaust, i vessarà tota la sang al peu de l'altar. ³¹ I n'extraurà tot el greix, igual com s'extrau el greix del sacrifici de pau, i el sacerdot el farà pujar en fum sobre l'altar en olor suau per a Jahveh. I el sacerdot farà l'expiació per ell, i ell serà perdonat. ³² I si porta un anyell per la seva ofrena com a sacrifici pel pecat, portarà una femella sense cap defecte. ³³ I posarà la seva mà sobre el cap del sacrifici pel pecat, i el degollarà com a sacrifici pel pecat al lloc on degolla l'holocaust. ³⁴ I el sacerdot prendrà de la sang del sacrifici pel pecat amb el seu dit, i la posarà sobre els corns de l'altar de l'holocaust, i vessarà tota la sang al peu de l'altar. ³⁵ I n'extraurà tot el greix, igual com s'extrau el greix de l'anyell del sacrifici de pau, i el sacerdot ho farà pujar en fum sobre l'altar, sobre les ofrenes de foc a Jahveh. I el sacerdot farà l'expiació per ell, pel pecat que ha comès, i li serà perdonat.

5 I quan una persona peca després d'haver escoltat la paraula d'un jurament, i d'haver estat testimoni d'un fet que ha vist o que ha sabut, si no ho declara, ell portarà la seva iniquitat. ² O si una persona toca res d'impur, sigui el cadàver d'una bèstia impura o el cadàver de bestiar impur, o el cadàver d'un rèptil impur, i li ha estat amagat, llavors ell

es fa impur i és culpable. ³ O si toca cap impuresa humana, qualssevol de les impureses amb què hom esdevé impur, sense adonar-se'n, quan se n'adona, és culpable. ⁴ O, si una persona jura parlant precipitadament amb els seus llavis per fer mal o per fer bé, qualsevol cosa que hom parla equivocadament amb jurament, sense adonar-se'n, quan se n'adona, és culpable en qualssevol d'aquestes coses.

TALLER DE PREDICACIÓ

(Isaïes 9:6, 7) Perquè ens ha nascut un nen, un fill ens ha estat donat, i el poder sobirà és sobre la seva espalda, i el seu Nom s'anomenarà: Meravellós, Conseller, Déu Poderós, Pare etern, Príncep de Pau. ⁷ L'amplitud de la seva sobirania i la pau no tindran fi, sobre el tron de David i sobre el seu regne, per establir-lo i per refermar-lo en judici i justícia, des d'ara i fins a l'eternitat; el zel de Jahveh dels exèrcits farà això.

(Salm 72:16) Hi haurà abundància de gra a la terra, al cim de les muntanyes: el seu fruit es brandarà com el Líban, i els de la ciutat floriran com la vegetació de la terra.

VIDA CRISTIANA

(Proverbis 25:11) Pomes d'or amb filigranes de plata: és la paraula dita oportunament.

(Eclesiastès 12:1) Recorda't, doncs, del teu Creador en els dies de les teves jovesenes, abans que vinguin els dies dolents, i arribin els anys en què diràs: No hi tinc plaer en ells;

«Dona el millor a Jehovà»

(Levític 5:5-7) I s'esdevindrà que, quan esdevingui culpable en alguna d'aquestes coses, confessarà allò en què ha pecat, ⁶ i portarà a Jahveh el seu sacrifici per la culpa, pel seu pecat que ha comès: una femella de bestiar menut, una anyella o una femella de les cabres, com a sacrifici pel pecat. I el sacerdot

farà expiació pel seu pecat.⁷ I si no pot adquirir un anyell, portarà a Jahveh com a sacrifici de la culpa, pel pecat que ha comès, dues tòrtore o dos colomins: l'un per a sacrifici pel pecat i l'altre per a holocaust.

(Levític 5:11) I si no li arriba per a dues tòrtore, o per a dos colomins, el qui haurà pecat portarà la seva ofrena: un dècim d'efà de flor de farina com a sacrifici pel pecat. No hi posarà oli al damunt, ni hi posarà encens al damunt, perquè és un sacrifici pel pecat.

23-29 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA BÍBLIA | LEVÍTIC 6, 7

«Una mostra d'agraïment»

(Levític 7:11, 12) I aquesta és la llei per al sacrifici de pau que hom ofereix a Jahveh.¹² Si hom l'ofereix en acció de gràcies, amb el sacrifici d'accio de gràcies oferirà coques àzimes pastades amb oli, i galetes àzimes untades amb oli, i coques de flor de farina fregida pastades amb oli.

w19.11 p. 22 § 9

Lliçons que aprenem del llibre de Levític

9 Segona lliçó: Servim Jehovà perquè li estem agraiats. Per destacar aquesta idea, analitzem un altre aspecte de l'adoració a l'antic Israel: les ofrenes de pau. Al llibre de Levític aprenem que un israelita podia oferir un sacrifici de pau per demostrar el seu agraiament (Lev. 7:11-13, 16-18). Això no ho feia per obligació, sinó de manera voluntària. Aquesta ofrena mostrava que estimava Jehovà. Ara bé, encara que la persona que feia el sacrifici, la seva família i els sacerdots menjaven la carn de l'animal sacrificat, hi havia parts que les oferien exclusivament a Jehovà. Quines?

(Levític 7:13-15) Oferirà la seva ofrena amb coques de pa fermentat amb el sacrifici d'ac-

cio de gràcies dels seus sacrificis de pau.¹⁴ I de cada ofrena oferirà una part com a ofrena elevada a Jahveh, i serà per al sacerdot que haurà aspergit la sang dels sacrificis de pau.¹⁵ I la carn del sacrifici d'accio de gràcies del seu sacrifici de pau serà menjada el dia que s'ofereixi: no en deixarà gens per al matí.

w00-S 15/8 p. 15 § 15

Sacrificios que agradaron a Dios

¹⁵ Otra ofrenda voluntaria era la del sacrificio de comunión, descrita en el capítulo 3 de Levítico. El nombre también puede traducirse por “sacrificio de ofrendas de paz”. En hebreo la palabra “paz” denota mucho más que la ausencia de guerra o disturbio. “En la Biblia denota esto y también el estado o relación de paz con Dios, prosperidad, gozo y felicidad”, dice el libro *Studies in the Mosaic Institutions* (Estudio de las instituciones mosaicas). De modo que los sacrificios de comunión no se ofrecían para conseguir la paz con Dios, como si hubiera que apaciguarlo, sino para expresar gratitud o celebrar la bendita condición de paz con Dios de la que gozan los que tienen su aprobación. Los sacerdotes y el oferente participaban del sacrificio después de ofrecer a Jehová la sangre y la grasa (Levítico 3:17; 7:16-21; 19:5-8). Era una hermosa ocasión en la que el oferente, los sacerdotes y Jehová Dios participaban simbólicamente de una comida que denotaba la pacífica relación que existía entre ellos.

(Levític 7:20) Però la persona que mengi de la carn dels sacrificis de pau que són de Jahveh, tenint la seva impuresa sobre ell, aquesta persona serà tallada del seu poble.

w00-S 15/8 p. 19 § 8

Sacrificios de alabanza que agradan a Jehová

⁸ ¿Qué puede decirse de la persona que presentaba la ofrenda? La Ley estipulaba que todo el que se acercaba a Jehová tenía que estar limpio e incontaminado. Quien se hubiera contaminado

de alguna manera primero tenía que presentar una ofrenda por el pecado o una ofrenda por la culpa para recuperar la condición de limpio ante Jehová, de modo que Él pudiera aceptar su ofrenda quemada o sacrificio de comunión (Levítico 5:1-6, 15, 17). ¿Reconocemos, por tanto, la importancia de mantenernos siempre limpios ante Jehová? Si queremos que Dios acepte nuestra adoración, tenemos que corregir rápidamente cualquier transgresión de las leyes divinas. Debemos aprovecharnos sin demora de los medios que Dios ha facilitado para ayudarnos: “los ancianos de la congregación” y el “sacrificio propiciatorio por nuestros pecados”, Jesucristo (Santiago 5:14; 1 Juan 2:1, 2).

Descobreix perles espirituals

(Levitic 6:13) El foc cremarà contínuament damunt l'altar, mai no s'apagarà.

it-1-S p. 970

Fuego

En relación con el tabernáculo y el templo. Se empleó el fuego en la adoración tanto en el tabernáculo como más tarde en el templo. Todas las mañanas y entre las dos tardes, el sumo sacerdote tenía que quemar incienso en el altar del incienso. (Ex 30:7, 8.) La ley de Dios exigía que ardiera continuamente el fuego sobre el altar de la ofrenda quemada. (Le 6:12, 13.) El punto de vista judío tradicional de que en un principio Dios encendió de manera milagrosa el fuego del altar, no tiene apoyo en las Escrituras a pesar de que goza de amplia aceptación. Según las instrucciones iniciales que se le dieron a Moisés, los hijos de Aarón habían de “poner fuego en el altar y poner en orden la leña sobre el fuego” antes de colocar el sacrificio sobre el altar. (Le 1:7, 8.) Fue después de la instalación del sacerdocio aarónico, por lo tanto con posterioridad a la presentación de los sacrificios de la instalación, cuando el fuego de Jehová, que probablemente procedía de la nube que estaba sobre el tabernáculo, consumió la ofrenda que había sobre el altar. De ahí que el fue-

go milagroso no fuera para prender la madera que había sobre el altar, sino para “consumir la ofrenda quemada y los trozos gramos que había sobre el altar”. El fuego que luego siguió ardiendo probablemente era el resultado de la combinación del que provino de Dios y del que ya había en el altar. (Le 8:14-9:24.) De la misma manera, un fuego milagroso procedente de Jehová consumió los sacrificios una vez que Salomón concluyó la oración al tiempo de la dedicación del templo. (2Cr 7:1; véanse también Jue 6:21; 1Re 18:21-39; 1Cr 21:26, donde se mencionan otros ejemplos relacionados con el fuego milagroso que Jehová empleó cuando aceptó las ofrendas de sus siervos.)

(Levitic 6:25) Parla a Aaron i als seus fills, dient: Aquesta és la llei del sacrifici pel pecat: el sacrifici pel pecat serà degollat al lloc on es degolla l'holocaust, davant Jahveh: és una cosa molt santa.

si-S p. 27 § 15

Libro bíblico número 3: Levítico

¹⁵ 3) Se requiere una ofrenda por el pecado cuando se cometen pecados involuntarios o por equivocación. El tipo de animal que se ofrece depende de por quién se esté expiando el pecado... si por el sacerdote, el pueblo en conjunto, un principal o una persona común. A diferencia de las ofrendas quemadas y de comunión, que se ofrecían voluntariamente a favor de individuos, la ofrenda por el pecado es obligatoria (4:1-35; 6:24-30).

Lectura de la Bíblia

(Levitic 6:1-18) I Jahveh parlà a Moisès, dient: ² Quan una persona peca i comet una infidelitat contra Jahveh, i enganya el seu proïsme referent a un dipòsit o una penyora o una cosa robada, o opimeix el seu proïsme, ³ o troba una cosa perduda, i menteix en això i jura en fals, en qualssevol dels pecats que un home fa pecant-hi, ⁴ s'esdevindrà que, si peca i comet una ofensa, tornarà allò que ha

robat o que ha pres amb engany, o el dipòsit que li fou confiat, o la cosa perduda que ha trobat,⁵ o tot allò sobre què ha jurat en fals, ho restituirà íntegrament, i hi afegirà la seva cinquena part. Ho donarà a qui li pertany, el dia del seu sacrifici per la culpa.⁶ I portarà el seu sacrifici per la culpa a Jahveh, un moltó perfecte del ramat, segons la teva valoració, com a sacrifici per la culpa, al sacerdot.⁷ I el sacerdot farà expiació per ell davant Jahveh, i serà perdonat de qualsevol de les coses que ha fet, pecant-hi.⁸ I Jahveh parlà a Moisès, dient: ⁹ Mana a Aaron i als seus fills, dient: Aquesta és la llei de l'holocaust: l'holocaust romandrà sobre el braser damunt l'altar tota la nit fins al matí, i el foc de l'altar cremarà en ell.¹⁰ I el sacerdot es posarà la seva túnica de lli, i es posarà sobre la seva carn calces de lli, i quan el foc haurà consumit l'holocaust, prendrà la cendra greixosa de sobre l'altar i la posarà a la vora de l'altar.¹¹ I es despullarà les seves vestidures i es posarà unes altres vestidures, i traurà la cendra greixosa fora del campament, a un lloc pur.¹² I el foc cremarà damunt l'altar, no s'apagarà. I el sacerdot hi encendrà llenya cada matí, i hi arranjarà l'holocaust a sobre, i hi farà pujar en fum el greix dels sacrificis de pau.¹³ El foc cremarà contínuament damunt l'altar, mai no s'apagarà.¹⁴ I aquesta és la llei del present: els fills d'Aaron l'oferran davant Jahveh, enfront de l'altar.¹⁵ I el sacerdot prendrà un grapat de flor de farina del present amb el seu oli, i tot l'encens que hi ha damunt del present i ho farà pujar en fum sobre l'altar, olor suau, el seu memorial per a Jahveh.¹⁶ I Aaron i els seus fills menjaran el restant; ho menjaran sense llevat, en un lloc sant, ho menjaran a l'atri de la tenda de la reunió.¹⁷ No es courà amb llevat: és la part que jo els dono de les meves ofrenes de foc. És cosa molt santa, com el sacrifici pel pecat i el sacrifici per la culpa.¹⁸ Tot mascle

d'entre els fills d'Aaron en menjara. És un estatut perpetu per a les vostres generacions de les ofrenes de foc a Jahveh. Tothom que les tocarà serà sant.

«Una mostra d'agraïment»

(Levític 7:11-15) I aquesta és la llei per al sacrifici de pau que hom ofereix a Jahveh.¹² Si hom l'ofereix en acció de gràcies, amb el sacrifici d'accio de gràcies oferirà coques àzimes pastades amb oli, i galetes àzimes untades amb oli, i coques de flor de farina fregida pastades amb oli.¹³ Oferirà la seva ofrena amb coques de pa fermentat amb el sacrifici d'accio de gràcies dels seus sacrificis de pau.¹⁴ I de cada ofrena oferirà una part com a ofrena elevada a Jahveh, i serà per al sacerdot que haurà aspergit la sang dels sacrificis de pau.¹⁵ I la carn del sacrifici d'accio de gràcies del seu sacrifici de pau serà menjada el dia que s'ofereixi: no en deixarà gens per al matí.

(Levític 7:20) Però la persona que mengi de la carn dels sacrificis de pau que són de Jahveh, tenint la seva impuresa sobre ell, aquesta persona serà tallada del seu poble.

30 DE NOVEMBRE-6 DE DESEMBRE

TRESORS DE LA BÍBLIA | LEVÍTIC 8, 9

«Proves de la benedicció de Jehovà»

(Levític 8:6-9) I Moisès féu atansar Aaron i els seus fills, i els rentà amb aigua.⁷ I li posà a sobre la túnica, i el cenyí amb el cinyell, i el revestí amb el mantell, i li posà a sobre l'efod, i el cenyí amb la faixa de l'efod, i la hi lligà;⁸ i li col·locà el pectoral damunt, i posà al pectoral l'Urim i el Tummim,⁹ i li col·locà la mitra sobre el cap, i a la mitra, a la part de davant, li posà la llanya d'or, la diadema santa, tal com Jahveh havia manat a Moisès.

(Levític 8:12) I vessà de l'oli de la unció sobre el cap d'Aaron, i el va ungir, per santificar-lo.

it-1-S p. 1239

Instalación

Moisés lavó a Aarón y a sus hijos, Nadab, Abihú, Eleazar e Itamar (o les ordenó que se lavasen) en la palangana de cobre que estaba en el patio, y luego colocó sobre Aarón las vestiduras gloriosas de sumo sacerdote. (Nú 3: 2, 3.) Ataviado con hermosas prendas de vestir, Aarón recibió las vestiduras que representaban las cualidades y responsabilidades de su cargo. Despues Moisés ungíó el tabernáculo, todo el mobiliario y sus utensilios, así como el altar de la ofrenda quemada, la palangana y los utensilios relacionados con este servicio. Con este procedimiento se santificó todo lo mencionado y se reservó para el uso y servicio exclusivo de Dios a partir de entonces. Finalmente, Moisés ungíó a Aarón derramándole el aceite sobre la cabeza. (Le 8:6-12; Éx 30:22-33; SI 133:2.)

(Levític 9:1-5) I s'esdevingué en el vuitè dia, que Moisès cridà Aaron i els seus fills i els ancians d'Israel, ² i digué a Aaron: Pren-te un vedell per al sacrifici pel pecat, i un moltó per a l'holocaust, perfectes, i ofereix-los davant Jahveh. ³ I parlaràs als fills d'Israel, dient: Preneu un boc de les cabres per al sacrifici pel pecat, i un vedell i un anyell, d'un any, perfectes, per a l'holocaust; ⁴ i un bou i un moltó per als sacrificis de pau, per sacrificar-los davant Jahveh, i un present pastat amb oli, perquè avui Jahveh se us apareixerà. ⁵ I dugueren el que Moisès havia manat al davant de la tenda de la reunió, i tota la congregació s'atansà, i s'estigué dreta davant Jahveh.

it-1-S p. 1240 § 8

Instalación

En el octavo día, los sacerdotes, completamente equipados e instalados en su puesto, oficiaron

(sin la ayuda de Moisés) por primera vez, efectuando un servicio de expiación por la nación de Israel. El pueblo de Israel necesitaba esta limpieza, no solo debido a su pecaminosidad natural, sino también a su reciente desobediencia en relación con el becerro de oro, lo que había ocasionado el disfavor de Jehová. (Le 9: 1-7; Éx 32:1-10.) Cuando concluyó este primer servicio de los sacerdotes, Jehová manifestó su aprobación y les confirmó en su puesto enviando fuego milagroso desde la columna de nube encima del tabernáculo, que devoró el resto del sacrificio colocado sobre el altar. (Le 9: 23, 24.)

(Levític 9:23, 24) I Moisès i Aaron entraren dins la tenda de la reunió, i sortiren, i beneïren el poble, i la glòria de Jahveh es va aparèixer a tot el poble; ²⁴ i sortí foc de davant Jahveh i consumí l'holocaust i els greixos de damunt l'altar. I tot el poble ho veié, i cridaren d'alegria, i caigueren sobre els seus rostres.

w19.11 p. 23 § 13

Lliçons que aprenem del llibre de Levític

13 Quarta Lliçó: Jehovà està beneint la part terrestre de la seva organització. Fixa't en el que va passar l'any 1512 a. de la n. e., quan es va muntar el tabernacle al peu de la muntanya del Sinaí (Ex. 40:17). Moisès va presidir la cerimònia per nomenar Aaron i els seus fills com a sacerdots, i tota la nació d'Israel es va reunir per veure com aquests sacerdotes presentaven els seus primers sacrificis d'anims (Lev. 9:1-5). Com va demostrar Jehovà que aprovava aquell sacerdoti? Mentre Aaron i Moisès beneïen el poble, Jehovà va enviar un foc des del cel que va consumir completament l'ofrena cremada que hi havia sobre l'altar (**Ilegeix Levític 9:23, 24**).

Descobreix perles espirituals

(Levític 8:6) I Moisès féu atansar Aaron i els seus fills, i els rentà amb aigua.

Per què hem de ser sants?

“El fet que els sacerdots d’Israel s’haguessin de netejar en sentit físic també està relacionat amb el poble de Déu de l’actualitat. Les persones amb qui estudiem la Bíblia solen veure que els llocs on adorem Jehovà estan nets, i que nosaltres també anem nets i ben arreglats. A més, també ens ajuda a adonar-nos que tothom qui pugi a la muntanya de Jehovà per adorar-lo ha de tenir un cor «pur» (**Ilegeix Salm 24:3, 4; Is. 2:2, 3**). Hem de servir Jehovà amb la ment i el cor nets, i el nostre cos també ho ha d’estar. Per aconseguir-ho, ens hem d’autoexaminar amb freqüència. Si ho fem, potser veurem que hem de fer algun canvi per poder ser sants (2 Cor. 13:5). Per exemple, si una persona batejada mira pornografia, s’hauria de preguntar: «Estic demostrant ser sant?». Llavors hauria de demanar ajuda per deixar aquest vici tan perjudicial (Jm. 5:14).

(Levític 8:14-17) I atansà el vedell del sacrifici pel pecat, i Aaron i els seus fills posaren llurs mans sobre el cap del vedell del sacrifici pel pecat;¹⁵ i el degollà, i Moisès en va prendre la sang i, amb el seu dit, en posà sobre els corns de l’altar, al voltant, i purificà l’altar. I vessà la sang al peu de l’altar i el santificà, per fer expiació sobre ell.¹⁶ I prengué tot el greix que hi havia sobre les entranyes, i el lòbul del fetge, i els dos ronyons amb el seu greix, i Moisès ho féu pujar en fum sobre l’altar.¹⁷ Però el vedell, i la seva pell, i la seva carn, i el seu fem, ho cremà amb foc fora del campament, tal com Jahveh havia manat a Moisès.

it-2-S p. 416 § 1

Moisés

Dios nombró a Moisés mediador del pacto de la Ley con Israel, una posición íntima como la que ningún hombre ha ocupado nunca ante Dios, a excepción de Jesucristo, el Mediador del nue-

vo pacto. Con la sangre de sacrificios animales, Moisés salpicó el libro del pacto, que representaba a Jehová como “un pactante”, y al pueblo (sin duda a los ancianos que representaban al pueblo), como el otro “pactante”. Leyó el libro del pacto al pueblo, y ellos contestaron: “Todo lo que Jehová ha hablado estamos dispuestos a hacerlo, y a ser obedientes”. (Éx 24: 3-8; Heb 9:19.) En su calidad de mediador, tuvo el privilegio de supervisar la construcción del tabernáculo y la fabricación de los utensilios según el modelo que Dios le había dado, así como de efectuar la ceremonia de instalación del sacerdocio, con la unción del tabernáculo y del sumo sacerdote Aarón con un aceite de una composición especial. Luego supervisó los primeros servicios oficiales del sacerdocio recién dedicado. (Éx 25-29; Le 8, 9.)

Lectura de la Bíblia

(Levití 8:31-9:7) I Moisès digué a Aaron i als seus fills: Coeu la carn a l’entrada de la tenda de la reunió, i mengeu-la allí amb el pa que hi ha al cistell de l’ofrena de les consagracions, tal com ho he manat, dient: Aaron i els seus fills la menjaran.³² I la resta de la carn i del pa ho cremareu amb foc.³³ I no sortireu de l’entrada de la tenda de la reunió durant set dies, fins al dia del compliment, són els dies de la vostra consagració, perquè la vostra consagració durarà set dies.³⁴ Jahveh ha manat de fer-ho tal com avui s’ha fet, per fer expiació per vosaltres.³⁵ I romandreu set dies a l’entrada de la tenda de la reunió, dia i nit, i guardareu el precepte de Jahveh i no morireu, perquè així m’ha estat manat.³⁶ I Aaron i els seus fills feren totes les coses que Jahveh havia manat per mitjà de Moisès.

9 I s’esdevingué en el vuitè dia, que Moisès cridà Aaron i els seus fills i els ancians d’Israel,² i digué a Aaron: Pren-te un vedell per al sacrifici pel pecat, i un moltó per

a l'holocaust, perfectes, i ofereix-los davant Jahveh.³ I parlaràs als fills d'Israel, dient: Preneu un boc de les cabres per al sacrifici pel pecat, i un vedell i un anyell, d'un any, perfectes, per a l'holocaust;⁴ i un bou i un moltó per als sacrificis de pau, per sacrificar-los davant Jahveh, i un present pastat amb oli, perquè avui Jahveh se us apareixerà.⁵ I dugueren el que Moisès havia manat al davant de la tenda de la reunió, i tota la congregació s'atansà, i s'estigué dreta davant Jahveh.⁶ I Moisès digué: Això és el que Jahveh ha manat que feu, i la glòria de Jahveh se us apareixerà.⁷ I Moisès digué a Aaron: Atansa't a l'altar i fes el teu sacrifici pel pecat i el teu holocaust, i fes expiació per a tu mateix i per al poble, i fes ofrena per al poble i fes expiació per ells, tal com Jahveh ha manat.

«Proves de la benedicció de Jehovà»

(Levític 8:6-9) I Moisès féu atansar Aaron i els seus fills, i els rentà amb aigua.⁷ I li posà a sobre la túnica, i el cenyí amb el cinyell, i el revestí amb el mantell, i li posà a sobre l'efod, i el cenyí amb la faixa de l'efod, i la hiliçà;⁸ i li col·locà el pectoral damunt, i posà al pectoral l'Urim i el Tummim,⁹ i li col·locà la mitra sobre el cap, i a la mitra, a la part de davant, li posà la llanda d'or, la diadema santa, tal com Jahveh havia manat a Moisès.

(Levític 8:12) I vessà de l'oli de la unció sobre el cap d'Aaron, i el va ungir, per santificar-lo.

(Levític 9:1-5) I s'esdevingué en el vuitè dia, que Moisès cridà Aaron i els seus fills i els ancians d'Israel,² i digué a Aaron: Pren-te un vedell per al sacrifici pel pecat, i un mol-

tó per a l'holocaust, perfectes, i ofereix-los davant Jahveh.³ I parlaràs als fills d'Israel, dient: Preneu un boc de les cabres per al sacrifici pel pecat, i un vedell i un anyell, d'un any, perfectes, per a l'holocaust;⁴ i un bou i un moltó per als sacrificis de pau, per sacrificar-los davant Jahveh, i un present pastat amb oli, perquè avui Jahveh se us apareixerà.⁵ I dugueren el que Moisès havia manat al davant de la tenda de la reunió, i tota la congregació s'atansà, i s'estigué dreta davant Jahveh.

(Levític 9:23, 24) I Moisès i Aaron entraren dins la tenda de la reunió, i sortiren, i beneïren el poble, i la glòria de Jahveh es va aparèixer a tot el poble;²⁴ i sortí foc de davant Jahveh i consumí l'holocaust i els greixos de damunt l'altar. I tot el poble ho veié, i cridaren d'alegria, i caigueren sobre els seus rostres.

Llevat que s'indiqui el contrari, les cites de les Escriptures Hebrees corresponen a *La Santa Bíblia*, Trinitarian Bible Society, i les cites de les Escriptures Gregues corresponen a la *Traducció del Nou Món de les Escriptures Gregues Cristianes*. Quan se citen altres versions, s'indica així: BCI - *Bíblia catalana. Traducció interconfessional*; BEC - *Bíblia Evangèlica Catalana*; MM - *La Bíblia*, Monjos de Montserrat; NM - *Traducció del Nou Món* (edició en anglès de 2013). En algunes cites bíbliques s'ha utilitzat la cursiva per emfatitzar-ne alguna expressió.